

De Zijderups

TIJDSCHRIFT VOOR ZOR GKUNST

In dit nummer o.a.:

Avontuur op Zephyr
Door dik en dun
Samen Schilderen

Nr 12 - Juli 2019
www.dezijderups.nl

De Zijderups

TIJDSCHRIFT VOOR ZOR GKUNST

Het tijdschrift *De Zijderups* is een uitgave van stichting De Zijderups, stichting voor sociaal-maatschappelijke kunstprojecten, en richt zich met name op kunstprojecten in de zorg.

Hein Walter is sinds 2011 als zorgkunstenaar werkzaam in Woonzorgcentrum Archipel. Hij is inmiddels niet meer de enige zorgkunstenaar. Met steun van Zorggroep Almere en verschillende fondsen, voeren we projecten uit in de zorgwereld en bewijzen we steeds op een andere manier dat kunst energie geeft en verhaal maakt. Creativiteit en welzijn hangen met elkaar samen. Ons visioen is dat er over een aantal jaren in heel Nederland zorgkunstenaars betaald aan het werk zijn. Dit tijdschrift wil mensen in de zorg informeren over de verschillende projecten die we hebben gedaan of hopen te gaan doen en ze daarmee op ideeën brengen.

Redactie:

Hein Walter (hoofredacteur)
Trudy van der Meer, Claudine Terlaan en
Louise Gregoire

Redactie adres:

Verzetslaan 42, 1318 BV Almere
Tel: 06 51924 882
E-mail: heinwalter@tiscali.nl

Internetsite:

www.dezijderups.nl
<https://www.facebook.com/dezijderups>

Bestuur De Zijderups:

Pim Groot- voorzitter
Renée Weder- penningmeester
Louise Gregoire- secretaris
Hein Walter- artistiek leider

Oplage: 50

Losse nummers: € 7,50 incl. verzendkosten

Abonnement: 4 nummers per jaar € 25,-

Kamer van Koophandel: 32164081

Giro: NL28 INGB 0005 0915 31

ANBI Status: 821691065

Inhoud:

- Pag 3 Samen Schilderen
- Pag 5 Over het leven van
- Pag 8 Door dik en dun
- Pag 10 Lopende projecten
- Pag 12 Vertalingen
- Pag 16 Kunstwoord
- Pag 17 Het leven van kleuren
- Pag 18 De Toekomst
- Pag 20 Tekst van Han Pegman, bewoner
van Woonzorgcentrum Castrovalva

Voorkant: Samen schilderen- Kunst in Bedrijf

Samen Schilderen

door Hein Walter

De afgelopen jaren heb ik steeds in de zomermaanden een 'Samen Schilderen-project' gedaan. De eerste keer in Buitenhaghe, een keer in Archipel, twee keer in Polderburen, en dit jaar in De Toonladder. In april heb ik een vergelijkbaar project gedaan bij Werkbedrijf Lelystad. Daar was het thema *Werk*. In totaal heb ik daar acht dagen aan het schilderen gewerkt, samen met medewerkers van *Werkbedrijf Lelystad*, *Concern voor Werk* en scholieren van de praktijkschool *De Steiger*. Je zou het schilderen kunnen beschouwen als een vrije manier om de veelzijdigheid van het Werkbedrijf uit te beelden. Het woord 'werk' staat in vele talen op het doek.

En dan nu in de zomer bij De Toonladder. Op 15 woensdagen wordt er gewerkt. Er staan dit keer twee grote schildersdoeken geplaatst in de tuin, twee doeken van 10 x 2 meter. We werken van 10.00 uur tot 15.00 uur. We werken met acrylverf. Kwasten en verf staan klaar.

We werken met wie wil meedoen! Nooit gedaan? Juist dan is dit een kans op een mooie ervaring. Je kunt nieuwe dingen proberen, maar ook vormen die er al op geschilderd zijn, een tweede verflaag geven en verbe-

teren. Grote vlakken, details, alles kan. We brengen nieuwe energie in het leven van de bewoners van De Toonladder. Want de bewoners kunnen ook meedoen en dan werken ze zomaar opeens naast iemand die flink jonger is en óók nooit op zo'n groot formaat geschilderd heeft. De werkwijze is zo, dat de mensen die komen schilderen, met respect verder werken aan de dingen die er in de weken ervoor zijn geschilderd. M.a.w. de schilderijen ontwikkelen zich, laag over laag.

Ik werk niet alleen. Ik heb een vaste groep die de basis vormt van het schilderteam. Dat zijn Peter, Peter en Wim. En anderen komen wat onregelmatig, zoals Louise en Max.

Voor dit project kregen we subsidie van het Oranjefonds en het Fonds voor Cultuurparticipatie. Deze fondsen ondersteunen sociaal-maatschappelijke projecten die gericht zijn op samenwerken en persoonlijke ontwikkeling. 'Samen schilderen' past daar helemaal in.

We maken aan het eind van het project ook weer een ansichtkaart en ook schrijf ik weer een gedicht bij de werken. Dat is inmiddels een traditie aan het worden.

Over het leven van ...mw. Lydie Zwikker

door Judith van de Kreeke - geestelijk verzorger Polderburen

Lydie Zwikker ken ik van de pg Dagbesteding, waar zij drie dagen per week naartoe gaat. Zij maakt deel uit van mijn *Ontmoetingsgroep*, waar ze een enthousiaste deelneemster is; ze luistert aandachtig en is betrokken bij de andere leden. Voordat Lydie reageert op een vraag, denkt ze rustig na; vervolgens komt er een weloverwogen antwoord.

Een gesprek met een sociale en intelligente vrouw over het leven waarin de 'last' van het ouder worden aan de orde van de dag is, maar waarin ook nog vreugde is.

Hoe vind je het om ouder te worden?

Eerlijk gezegd heb ik daar nog nooit over nagedacht. Hoewel.... de laatste tijd toch wel. Op zich had ik daar nooit een mening over. Ik heb het leven geaccepteerd zoals het kwam, tot nu toe. Ik denk nu: als ik nog ouder wil worden: hoe dan?

En?

In ieder geval wil ik nog een beetje bij mijn positieven blijven. Ik wil het leven nog meemaken in al z'n facetten. Onder andere wil ik betrokken blijven bij het leven van mijn kinderen en kleinkinderen. Dat staat eigenlijk op nummer 1. Ook heb ik belangstelling over hoe het in de wereld gaat; ik lees dus ook de krant nog.

En natuurlijk speelt mijn partner ook een grote rol. Ik leef samen met Yvonne: daar put ik kracht uit. Omdat zij zo krachtig is. Zij is de belangrijkste persoon die mij op de been houdt.

Ik wil het liefst niet dat zij als een treurende weduwe achterblijft en ik wil ook niet dat dat nu al gebeurt?

Treurt zij nu?

Nee, ze treurt niet om mij. Zij leeft met mij mee. We doen samen nog alles wat het huishouden betreft, zij meer dan ik weliswaar. Wij hebben een innige relatie. En daarbij ben ik erg zuinig op haar leven nu ze veel meer doet dan ze ooit gedacht had, omdat ik regelmatig in *Polderburen* ben.

Maak je je zorgen om haar?

Ja, soms wel. Ik maak me wel zorgen dat zij verdriet zal hebben als ik er niet meer ben. Zij wil mij natuurlijk niet verliezen, ze houdt mij nauwlettend in de gaten.

Wat zijn de "lusten" en wat de "lasten" van het ouder worden?

Mijn eerste reactie is: 'wat is er nou eigenlijk voor leuks aan het ouder worden'. Daar kom ik nu even niet op. Ik ben nu op een leeftijd en in een situatie dat ik bezorgd ben om alles: om Yvonne, de kinderen en kleinkinderen en ook wat de maatschappij betreft: hoe verder.

Ben je je meer zorgen gaan maken naarmate je ouder bent geworden?

Het is met de jaren gekomen. De toekomst van de hele wereld ziet er toch niet rooskleurig uit. Ik pieker er niet de hele dag over hoor, dat nou ook weer niet.

Ervaar je alleen lasten?

Er zijn natuurlijk ook vreugdemomenten, maar ik ben wat somberder geworden.

Moet je het als het ware leren om ouder te worden?

Als je ziek wordt, zoals ik, ik heb dementie,

Lydie Zwikker - foto door Judith van de Kreeke

dan moet je daar mee leren omgaan in het dagelijks leven.

Ik ben ook wel boos geweest: waarom moet mij, ons dat nou overkomen?

Ik ben dat wel iets meer gaan accepteren. Ik ben niet echt gelovig, maar soms betrap ik mij erop dat ik denk: het zal wel de bedoeling zijn van onze lieve Heer dat ik dat nu heb. Ik ben wel met het geloof regelmatig in contact geweest, maar ik was altijd een twijfelaar.

Soms kreeg ik weer de geest, dan was ik weer wat negatiever.

Ik heb een paar jaar op de school voor filosofie gezeten, daar werden ook gesprekken gevoerd die met het geloof te maken hebben. Het christendom en ook andere geloofsstromingen kwamen daar aan de orde.

En dan dacht ik soms: 'er zal misschien wel

iets zijn, of iemand, die voor ons zorgt'.

Als je terugkijkt, waar ben je dan tevreden over of trots op?

Tevreden past beter bij me: ik ben tevreden over de opvoeding van de kinderen. Ik denk, ik hoop dat ik dat wel goed gedaan heb.

Wat voor moeder was je?

Ik probeerde een goede moeder te zijn en je moet aan mijn kinderen vragen of ik dat ook werkelijk was, maar ik heb het gevoel dat ze dan "ja" zullen zeggen.

De dingen die je van huis uit meekrijgt heb ik toch ook weer geprobeerd door te geven.

Dus ik ben dankbaar richting mijn ouders: hoe zij ons, vier kinderen hebben opgevoed: ze waren erg zorgzaam.

Wij hebben mogelijkheden gekregen om een opleiding te kiezen. Ik mocht bijvoorbeeld naar de universiteit. Ik heb mijn kandidaats-examen in de sociale geografie behaald. En toen ben ik gaan werken.

Hoe kijk je terug op je werkzame leven?

Ik ben onder andere lerares in het vak aardrijkskunde geweest. Ik vond het niet altijd makkelijk. Niet alle leerlingen zijn lieverdjes. Later kwamen er kinderen bij met verschillende nationaliteiten en dat vond ik erg interessant. Het werk werd steeds zwaarder en ik ben ziek geworden en ik ben daarna ook niet meer naar het onderwijs teruggekeerd.

Wat heb je in je leven, gaandeweg, door schade en schande, geleerd?

Er zijn genoeg dingen in mijn leven die niet gelopen zijn zoals ik ze had verwacht, maar daar staat dan tegenover dat het ook weer goed kan komen. Je krijgt in het leven vaak van die 'cadeautjes'. Ook voor kleine dingen heb ik oog gehad en die kunnen je weer een stimulans geven.

Ik ben in mensen geïnteresseerd en als ik dan bij de dagbesteding ben, dan leef ik mee met de anderen die aanwezig zijn en volgens mij luister ik goed. En dan kan ik genieten van iemand die iets grappigs zegt, of vrolijk is.

Kun je accepteren dat je verleden steeds groter wordt en de toekomst kleiner?

Het is soms wel beangstigend. Maar ook daar leer je mee omgaan.

Voor mezelf vind ik het niet erg dat ik over niet al te lange tijd zal sterven, maar ik vind het voor mijn omgeving, en vooral voor Yvonne, heel erg.

We proberen er samen steeds wat van te maken.

Het leven is voor mij:
Nog steeds veel waard!

Door dik en dun

door Isabel Fírvida

Ik heb in de afgelopen maanden een zorg-kunstproject gedaan in De Overloop. Ik maakte daar o.a. grote portretten van de bewoners. Dat heb ik eerder in andere huizen gedaan en ook daar was het steeds een succesvol project. Ik ben jammer genoeg geen schrijfster....want iedere bewoner heeft een prachtig verhaal dat ze maar al te graag willen delen. Ik bied altijd een luisterend oor en zie in hun ontroering hoe waardevol die één op één momenten zijn.

Het stel op de flyer is geen echtpaar maar ze kregen in de Overloop oog voor elkaar en sindsdien raken ze geen seconde van de dag uit elkaars zicht. Hoe mooi is dat?

Mevrouw G. vertelt onvermoeibaar (99 jaar) over vroeger; ze weet de karakters van mensen in haar directe omgeving zo te schetsen dat ze mij terugbrengt naar een voorbijge tijd. Ook mevrouw B. zit vol van levensverhalen die ze graag deelt; hoe zij en haar jeugdliefde in de oorlog elkaar uit het oog verloren is erg aangrijpend, maar oh zo mooi dat ze hem op haar 60ste weer tegenkwam en ze eindelijk de kans kregen om voor elkaar te kiezen! Mevrouw V. (PG) was altijd heel direct "ik ga niet tekenen hoor, dus zonde van je tijd"; maar toen ik mijn tangram puzzel tevoorschijn haalde, ging ze meteen aan de slag. Dat bracht bij haar zoveel herinneringen naar boven dat ze er door ontspande en blij werd.

En dan mijnheer M.; hij komt uit Palma de Mallorca en was meteen enthousiast om mee te doen met mijn project. Elke week raakte hij geëmotioneerd; in eerste instantie dacht ik dat het kwam doordat hij dan weer Spaans kon praten maar later realiseerde ik me dat het dieper lag dan dat. Naarmate hij langer hier woont, raakt hij verder weg van "wie hij

was" vandaan. Het tekenen van het 'Wapen van Palma' zoals hij het noemt, bood een manier om met dat gevoel om te gaan en dat gaf troost.

Soms krijg je een spiegel voorgehouden...

Door dken dun | ISABEL FÍRVIDA

De afgelopen 3 maanden heb ik als zorg-kunstenaar een mooi project met bewoners van Woonzorgcentrum De Overloop mogen doen.

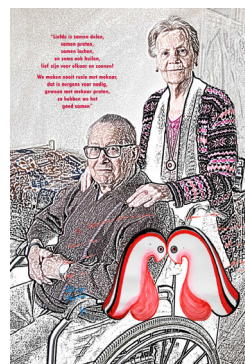
Onze eerste ontmoetingen stonden in het teken van elkaar leren kennen. Die één op één momenten werden wederzijds zeer op prijs gesteld. Er was alle ruimte voor gesprek en gezelligheid, maar we hebben ook hard gewerkt.

Al tekenend leerde ik ze één voor één kennen en kwam ik erachter wat zij belangrijk vinden en waar zij waarde aan hechten. Zodoende hebben we samen stapsgewijs naar een bijzonder zelfportret toegewerkt. Daarbij maakten we gebruik van gemengde technieken en documentaire fotografie.

Op 3 juli 2019 zal om 14:00 uur de feestelijke presentatie van "Door dik en dun" in het restaurant plaatsvinden.

Als dank voor hun vertrouwen en harde werk, krijgt dan iedere deelnemende bewoner zijn/haar eigen zelfportret mooi ingelijst. Ik verheug me erop. U bent van harte welkom dit met ons te komen vieren.

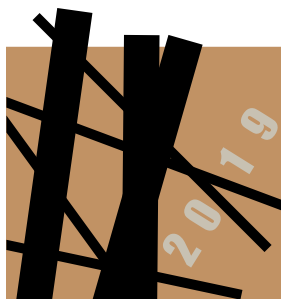
Ambulante Zorgkunst is een initiatief van stichting De Zijderups in samenwerking met Zorggroep Almere.

Isabel Fírvida

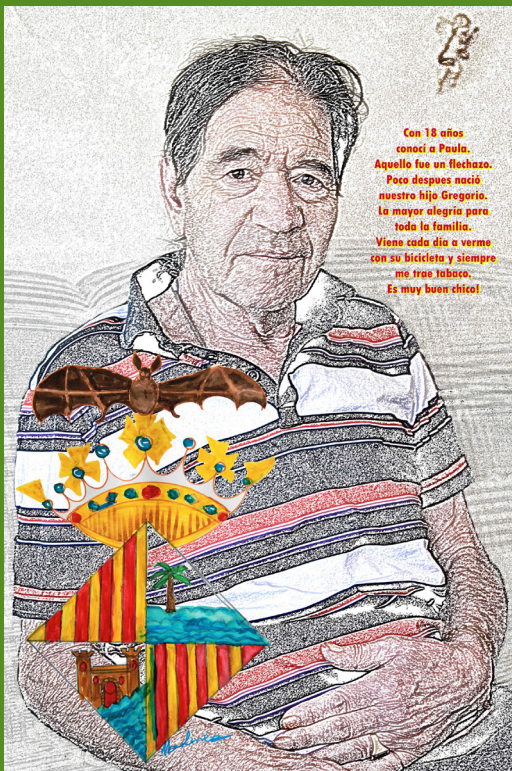
Door dik en dun

Woonzorgcentrum De Overloop
Boogstraat 1
1353 BE Almere

AMBU
LANTE
ZORG
KUNST

We nodigen u van harte uit
voor de feestelijke presentatie
op woensdag 3 juli
vanaf 14.00
in het restaurant
van De Overloop

Lopende projecten

door Hein Walter

Ik teken voor je

Dit programma loopt al anderhalf jaar en het is nog steeds succesvol. Even kort de kern: wekelijks wordt er getekend door een groep mensen, bewoners van Archipel en andere Almeerders. We tekenen op A5 formaat en de tekeningen sturen we per post naar mensen die hebben aangegeven dat ze af en toe post willen ontvangen. Je hoeft van te voren niet aan te geven of je komt, we zien wel. Om 12.00 uur ga ik boodschappen doen en dan eten we met wie wil mee-eten.

Het concept is eenvoudig, de uitwerking is soms overweldigend. Met name mensen die om een of andere reden een minder positieve periode in hun leven meemaken, komen er tot rust. Er wordt geconcentreerd getekend, de tekeningen zijn over het algemeen verrassend goed en altijd zonder ego. Het is gezellig en doordat de groep divers is, voelt iedereen zich gewaardeerd.

Het draait nu nog alleen in Archipel, elke donderdagochtend, maar we gaan in 2020 proberen om het op twee locaties te realiseren.

Op de website van de Zijderups (bij projecten) staan alle tekeningen die verstuurd zijn. Dat zijn er inmiddels al meer dan duizend.

Avontuur op Zephyr

De kern: wekelijks haal ik bij basisschool Het Avontuur vijf leerlingen op van groep 6. Ik wandel samen met hen naar Zephyr en daar worden ze ieder gekoppeld aan één bewoner. Ze gaan samen tekenen op één vel papier. Ze tekenen van alles: mensen, schepen, bomen, dieren, huizen. Het worden steeds kleurrijke tekeningen waarbij vaak duidelijk twee verschillende tekenhandschriften te zien zijn. Het bijzondere van dit project is dat de leerlingen gewend raken aan het werken met ouderen die lijden aan dementie. Sommige bewoners zijn heel communicatief en aan hen merk je niet veel, maar anderen zijn veel verder in het proces en hun 'ander' gedrag is nieuw voor deze leerlingen.

We zetten dit project ook door in het nieuwe jaar, met dezelfde klas (dan groep 7)

We hebben geprobeerd om extra subsidie voor dit project te vragen, maar de aanvragen werden afgewezen. We waren van plan om drie keer per jaar een boekje te maken met alle gemaakte tekeningen, maar dat gaat nu dus niet door.

De Toekomst

Dit project komt oorspronkelijk uit de stal van De Zijderups, maar we hebben het concept doorgegeven aan de Kunstenaars Vereniging Flevoland. De KVF bestaat dit jaar dertig jaar en om dat jubileum te vieren hebben ze een lijst van dertig kunstprojecten ontwikkeld, waar De Toekomst er een van is. Het project vindt plaats in vier steden: Emmeloord, Lelystad, Dronten en Almere. Op elke locatie is er een begeleidende kunstenaar (Marion Snijders in Emmeloord, Femke Wubbels in Dronten, Johanna Braeunlich in Almere en Marijke Bolt in Lelystad).

Er kwam wekelijks een groep kinderen naar het zorgcentrum om daar bewoners na te tekenen. Die zaten model. Op elke locatie werd een tentoonstelling georganiseerd en werden er tien tekeningen geselecteerd. Daar maakten ze een set ansichtkaarten van. De hele school en alle bewoners van het zorgcentrum krijgen een set. (zie verder blz. 18 en 19).

Van Binnen naar Buiten

Het gevangenisproject is nu bijna halverwege. Marie-Louise Bekhuis en ik hebben ieder vijf portretten gemaakt en ik heb vier lessen gegeven.

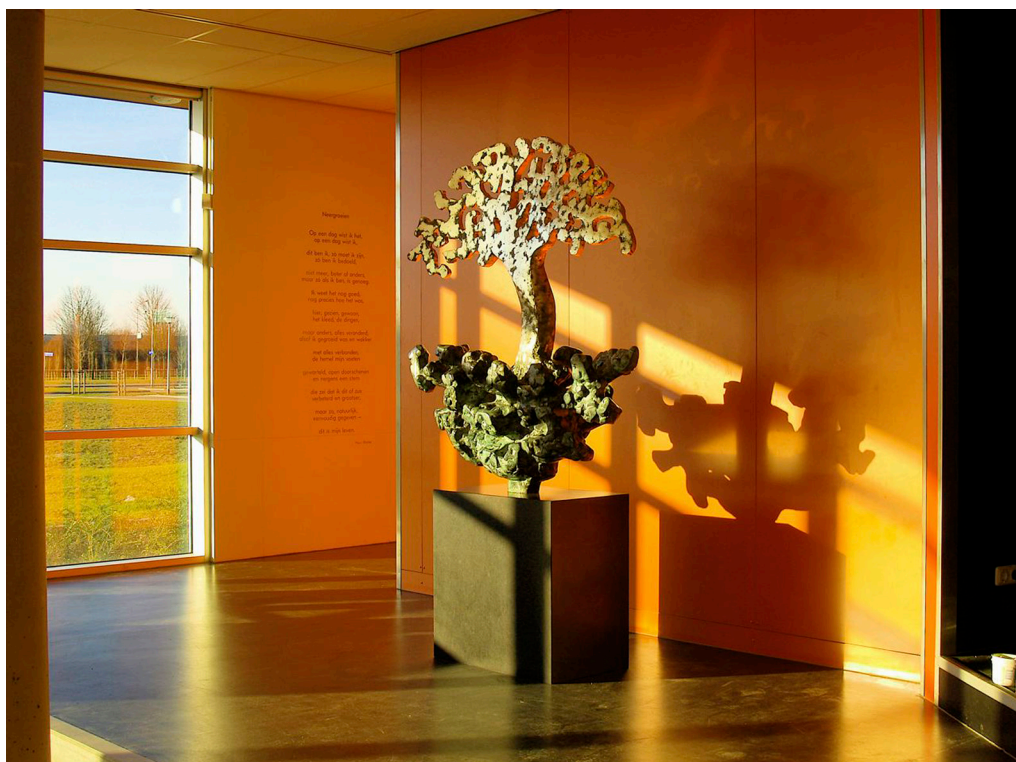
Voor mij is het inmiddels gewoon om met gedetineerden te spreken, maar het is toch eigenlijk heel bijzonder!

Ieder verhaal is uniek, ook al hebben ze allemaal dezelfde weg te gaan, namelijk de weg die leidt naar acceptatie van zichzelf. De laatste meneer die ik sprak, vertelde over de manier waarop hij in de wietteelt terecht was gekomen. Hij werkte in de beveiliging en werd ontslagen door bezuinigingen. Diezelfde dag kreeg hij het aanbod om op een huis te passen waar wiet werd geteeld. Hij zou ongeveer hetzelfde salaris ontvangen, maar dan contant. Een tijdje later moest hij ook de plantjes water geven. Een tijdje later kwam er een tweede huis bij en zo ging het langzaam verder. Tijdens zijn rechtzaak werd hij het brein van de groep genoemd, de dirigent.

Toen hij mij vertelde over een foto van hem als vierjarig jochie op schoot bij zijn opa, schoot hij weer vol. Zoals ik het zie: hij is meegestroomd met het leven en heeft nauwelijks bewust keuzes gemaakt. Dat moet hij nu gaan doen. Ik beschreef zijn leven als een film waar hij naar kijkt. Hoe de film na de pauze afloopt, zegt de tekst niet. Dat deel van de film moet hij nog beleven. En hij heeft nu de keus: op dezelfde weg verder? Of een zijweg in? Op Baken Trinitas Gymnasium (klas 1) deed ik een les over het project en deze casus.

Vertalingen

Siemen Bolhuis - Neergroeien
(werk in opdracht van het Baken Trinitas Gymnasium in Almere)

Neergroeien

Op een dag wist ik het,
op een dag wist ik,

dit ben ik, zó moet ik zijn,
zó ben ik bedoeld,

niet meer, beter of anders,
maar zó als ik was, was genoeg.

Ik weet het nog goed,
nog precies hoe het was,

hier, gezien, gewoon,
het kleed, de dingen,

maar anders, alles veranderd,
alsof ik gegroeid was en wakker

met alles verbonden,
de hemel mijn voeten

geworteld, open doorschijnen
en nergens een stem

die zei dat ik dit of zus
verbeterd en grootser,

maar stilte en vrede –
dit is mijn leven.

Hein Walter

Niederwachsen

Eines Tages wusste ich es,
eines Tages wusste ich,

das bin ich, so muss ich sein,
so war ich gedacht,

Nicht mehr, besser oder anders,
sondern so, wie ich bin, ist genug.

Ich weiß es noch gut,
noch genau, wie es war,

Hier, gesehen, einfach,
den Teppich, die Sachen,

aber anders, alles verändert,
als ob ich gewachsen bin und erwacht

mit allem verbunden,
dem Himmel, meinen Füßen

verwurzelt, offen durchscheint
und nirgends eine Stimme

die sagt das ich dies oder jenes
verbessert und größer,

sondern Stille und Frieden –
das ist mein Leben.

Vertaling: Silvia Anthonj

Siemen Bolhuis - Intimiteit

Intimiteit

Zoals geliefden ben ik,
samen in naam van mijn leven.

Zoals twee mensen
onder schaduwrijk loof

op de bodem van geschiedenis
in de veilige ruimte van Eden,

onbewust van goed of kwaad,
ben ik vrouw en man.

Ik hoef niets te zeggen
als ik ons heb gevonden,

ik hoef niets te zeggen
want niets is verzwegen.

Hein Walter

Intimität

Sowie ein Liebespaar bin ich,
zusammen im Namen meines Lebens.

Wie zwei Menschen
unter schattenreichem Laub

Auf dem Boden der Geschichte
im sicheren Raum Edens,

des Gut oder Böse unbewusst,
bin ich Frau und Mann.

Es bedurfte keiner Worte
als ich uns fand,

Es bedarf keiner Worte
denn nichts wurde verschwiegen.

Vertaling: Silvia Anthonj

Kunstwoord

Teksten bij woorden - door Hein Walter

Adrie komt wekelijks vanuit woonzorgcentrum Vizier naar Archipel om te tekenen. Zijn zoon brengt hem. Ruud zorgt dan voor de koffie en voor de gezelligheid. Hij heeft veel voor zijn vader over. Onlangs is de vrouw van Adrie overleden. Ze woonden samen in Vizier, want zijn vrouw was ook dementerend. Nu is Adrie dus alleen. Als hij niet dementerend was, dan zou hij ongetwijfeld diep verdrietig zijn geweest, want ik hoor alleen maar goede dingen over hun huwelijk. Dementie kan in zo'n geval ook een zegen zijn!

Het verdriet gaat dan voor een groot deel aan je voorbij.

Zijn zoon denkt dat het komt doordat zijn vader zich nu geen zorgen meer hoeft te maken voor zijn moeder.

Als Adrie komt, dan zie ik alleen maar het opgeruimde gezicht van iemand die zin heeft om te gaan tekenen.

Hoe het hem vergaat als hij alleen is, dat weet ik niet. Ik zie hem alleen als hij tekent - en dan is hij zichzelf in goede doen.

Adrie tekent heel mooi! Hij maakt prachtige lijnen. Hij moet wel steeds een beetje aangespoord worden, want soms weet hij niet meer hoe hij verder moet. De laatste weken blijft hij steeds korter. Na een uur kan hij zich niet meer goed focussen. Misschien is dat het gevolg van het overlijden van zijn vrouw.

Hij tekent het liefst zonder kleur. Alleen maar lijnen. Je zou kunnen zeggen dat zijn leven kleurloos is geworden, maar dat zou hem tekort doen. Ik denk liever dat het andersom is, dat hij nu zoveel kleur voelt en ervaart, dat hij op het tekenpapier voldoende heeft aan eenvormigheid en helderheid.

We hopen dat hij nog lang mag komen!

Sneeuw

Geen kou te voelen.
Geen voetstap

en geen mens te zien.
Iedereen is binnen,

iedereen is thuis,
in het ik verborgen.

Natuurlijk kun je kloppen,
maar de kans is klein

dat iemand opendoet.
De sneeuw smelt.

Wat overblijft is wit papier.
Je ziet het verschil

als je de namen weet
voor sneeuw en voor papier.

Het leven van kleuren

Door Wendela de Vries

Eerst heette dit project 'het geheime leven van kleuren', maar dat geheime hebben we er maar van af gelaten. Want kleuren zijn overal en juist heel zichtbaar. Vooral in de natuur, maar ook in het interieur. Het is dus zaak om goed om je heen te kijken, naar je eigen gordijnen, een vaas, onderleggers in het restaurant, het eten op je bord.

Maar ook van alles uit de natuur hebben we onder de loep genomen: vlinders, insecten, bloemen, veren, bladeren en edelstenen, in ruwe vorm én in de vorm van juwelen!

En we hebben niet geschilderd, maar geknipt, gescheurd en geplakt, waarbij we gebruik maakten van prachtig gekleurd papier, oud en nieuw, en ook dikke behangboeken.

Het resultaat is één grote collage, die best veel op een schilderij lijkt en door de vierkante vlakken ook wel op een spel of op een schaakbord. Er is heel veel aan te zien! En het leeft!

Dinsdag 25 juni om 10.30 uur werd ons kunstwerk feestelijk onthuld in het restaurant van Castrovalva.

Wendela de Vries

**Collage
'Het leven
van kleuren'**

Woonzorgcentrum Castrovalva
Juan Grisstraat 50
1328 SV Almere

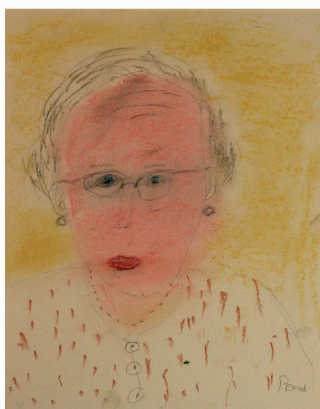
**AMBU
LANTE
ZORG
KUNST**

We nodigen u van harte uit
voor de feestelijke presentatie
van onze grote collage:
'Het leven van kleuren'

Van 10.30- 11.30 uur
in het restaurant van Castrovalva

De Toekomst - ansichtkaarten

De Toekomst

De Toekomst

De Toekomst

De Toekomst

De Toekomst

De Toekomst

In totaal zijn er vier sets van tien ansichtkaarten gedrukt. Heb je interesse in een of meer sets ansichtkaarten? De Kunstenaars Vereniging Flevoland brengt alleen € 5,- verzendkosten in rekening.

Mail naar heinwalter@tiscali.nl

Het project De Toekomst (als onderdeel van de 30 projecten) werd financieel ondersteund door het Haëlla Fonds, Fonds Sluyterman Van Loo, de gemeente Lelystad, Cultuurfonds Almere, de gemeente NOP, de gemeente Zeewolde, de gemeente Dronten, het Prins Bernhard Cultuurfonds, de Provincie Flevoland en het Fonds voor Cultuurparticipatie.

De Toekomst

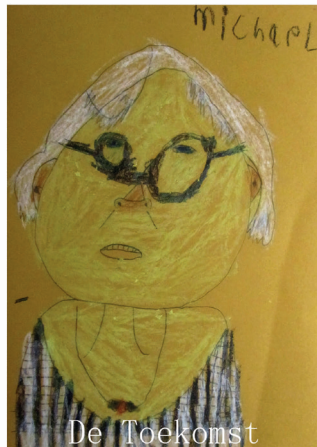
De Toekomst

De Toekomst

De Toekomst

De Toekomst

De Toekomst

De Toekomst

De Toekomst

De Toekomst

De Zijderups

Toen keizerin Leizu in de paleistuin
onder een moerbeiboom thee zat te drinken,
viel er een cocon van de zijdevlinder in haar kopje.

Zij pakte de cocon uit het kopje
en zij bemerkte, dat er
een draad uit de cocon stak, die zij,
nieuwsgierig als zij was,
langzaam begon af te wikkelen.

Met deze klus was zij wel een poosje bezig,
want de draad van de cocon
kan wel 1500 meter lang worden.

Hiermee wordt zij volgens de mythen
wel de uitvindster van de zijde- productie genoemd.

U heeft geen idee hoeveel werk
er moet worden verricht door natuur en mens
vanaf de zijderups zich heeft ingesponnen
tot aan de prachtige zijden mantels
van de keizer en zijn ministers
en de bijna onbetaalbare creaties van de modeontwerpers.

Wat is het verband tussen de zijderups en het tijdschrift voor zorgkunst, “De Zijderups” genoemd? Voor de uitgever van het tijdschrift om het van idee tot aan het kant-en-klaar boekje te laten komen dat regelmatig in uw brievenbus of mailbox verschijnt, is een zware taak. Daarom staan wij toch even stil bij al het werk dat moet worden verricht om een gereed product tot stand te brengen, ongeacht of dit een zijden robe of tijdschrift voor de zorg betreft. Rest mij er aan toe te voegen, dat de naam “De Zijderups” eigenlijk ontleend is aan de gelijknamige straat in de Faunabuurt, waar de uitgever vroeger woonde, maar daar was geen leuk verhaal over te schrijven.

Han Pegman